Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

ISSN 0132.4462

1988 ГРУДЕНЬ № 24

Перець

З Новим роком!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Одеколон «Лісовий» є, але тільки з навантаженням — із синтетичною ялинкою.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Так це ж я — Муха із планового відділу!..

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Казала ж тобі: не став під вікном...

Мал. А. ЮНА

— А ми до Нового року паркет «ялинкою» поклали...

Мал. В. МУСКИ

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Дивна якась ялинка — зовсім не колеться...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. СОЛОНЬКА

— З роком Змії, мила!..

Мал. А. БОРДУНІСА

— От тато зрадіє: не треба ялинку купувати!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Пустіть у холодильник переночувати...

Друже перче!

Знаєш, де жителі нашого села Обарів вирішили зустріти Новий рік? У центрі села, під стовпом, на якому висить радіодинамік.

А спонукала нас до цього заява начальника Ровенського райвузла зв'язку А. П. Мамчура. Анатолій Петрович пообіцяв нам: у Новому році радіо у нашому селі нарешті заговорить.

Отож, зібравшись усі разом, ми і боїмося прогавити цю урочисту мить.

ЖИТЕЛІ СЕЛА.

Ровенська область.

Мал. В. ШИРЯЄВА

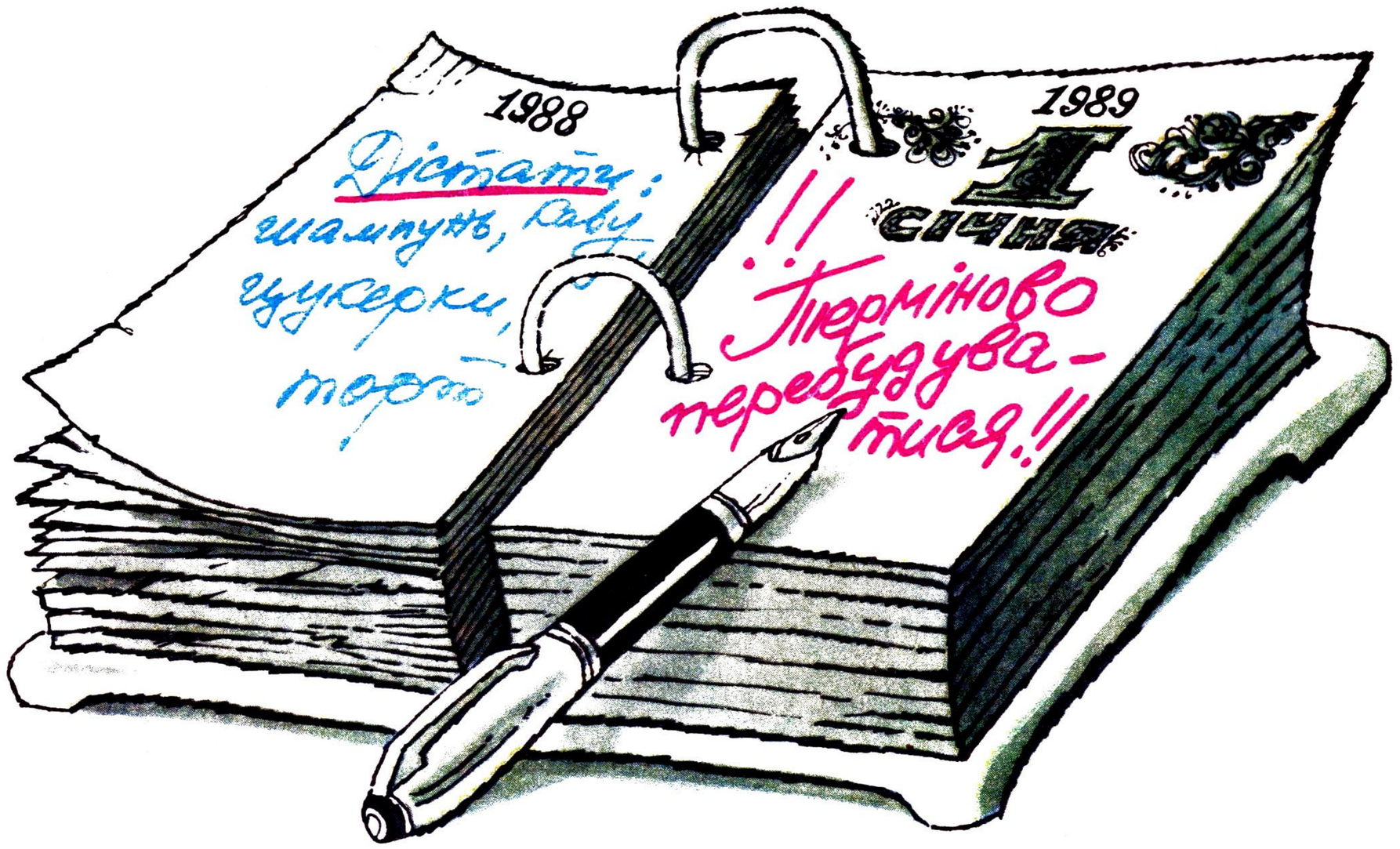

АНТОНОВІ ТРУДИ

Служив Антон в «ЯКОМУСЬПРОМІ»
І не вгинавсь під гнітом справ.
Його обов'язки відомі:
Він директиви дублював.
Оті, що линули згори
Щодня по дві, а то й по три.

Переставляв слова, абзаци,
Як у макітрі, їх трусив,
Після подібних операцій
Вже не пізнать тих директив:
Вони, розбухши від «води»,
Вважались за й о г о труди.

Та раптом «ПРОМ» той розпустили
І скасували всі пости...
Антон напружує всі сили,
Щоб якось блага зберегти,
Натужно дбає про одне:
Знов сісти в крісло керівне!

Щоб знову мати привілеї,
Щоб «Волга»-матінка була,
Щоб — ордени до ювілеїв,
І шана, і гучна хвала.
Щоб розступались перед ним,
Щоб виряджали в Сочі, в Крим.

Щоб всі залежали від нього,
Від його ласки чи хули,
Без його жесту керівного
Ступити кроку не могли,—

Так, щоб його, керівника,
Підлеглі мали за божка.

Хай на вустах слова чудові,—
В душі Антон нове кляне,
Пантрує він — перебудові
Підставить ніжку не мине:
Вона ж йому — як в горлі кість,
Кипить до неї в ньому злість.

Нелегко їй. Бува, буксує —
І він хихикає тихцем,
Злорадно тішиться не всує,
Бо марить він її кінцем...

І діждеться, звичайно... як
На Спаській вежі свисне рак!

Валентин ЛАГОДА.

м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

НОВОРІЧНІ ПРИКМЕТИ

● *Якщо новорічної ночі ви зупинили таксі — значить, ви — міліціонер.*

● *Якщо за новорічним столом ви розбили посуд — це на щастя. Але за умови, що Новий рік ви зустрічаєте в гостях.*

● *Якщо дружина почала збиратися у гості 31 грудня після програми «Час», ви зустрінете Новий рік удома.*

● *Якщо дружина не докоряє вам за те, що ви не принесли додому тринадцяту зарплату,— це не ваша дружина.*

● *Якщо у переддень Нового року вас не впізнав знайомий, будете весь рік багатим, якщо начальник — бути вам бідним.*

Олег ГЕНЧУК.

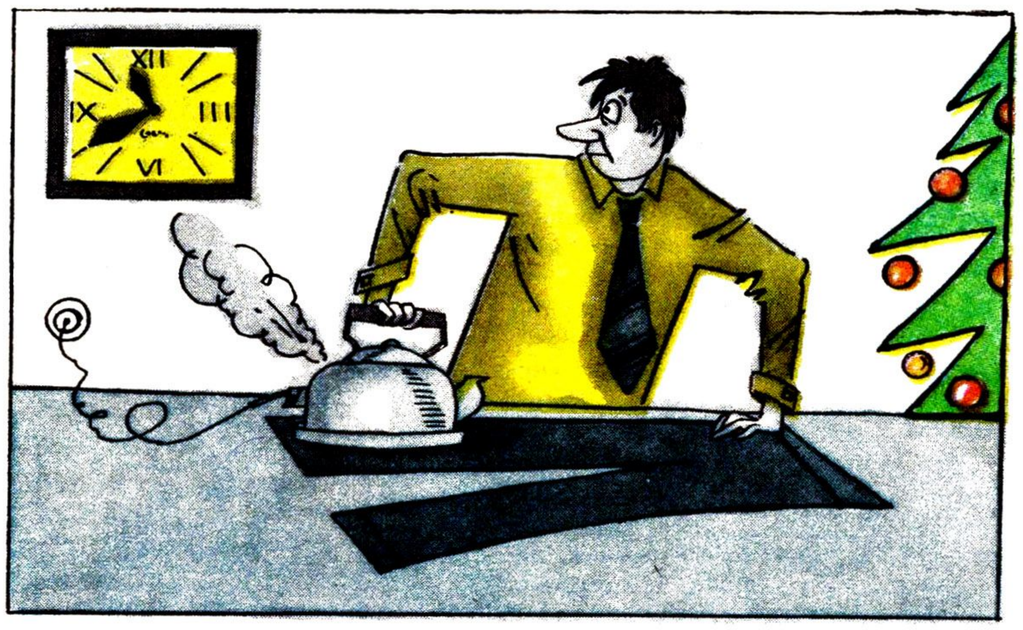

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

ГІСТЬ ПЕРЦЯ

В останній день року

Йордан ПОПОВ

ЗАКІНЧУВАВСЯ останній день року.

Проте все ще текла раковина в останній квартирі житлового блоку, котрий треба було здати обов'язково сьогодні, аби річний план введення житлоплощі було виконано на всі сто процентів.

Десь близько одинадцятої раковину було полагоджено, і житловий блок було передано новосельцям у строк.

У магазині радіоапаратури було продано сім програвачів і дев'ять транзисторних програвачів, і завдяки цьому кількість радіотоварів на душу населення прийшла у відповідність до статистичних даних.

У 274-й поліклініці (37-й кабінет) громадянці Діані Керцовій було поставлено замість однієї три пломби, котрими річний план пломбування зубів було абсолютно точно завершено.

Директор одного банківського відділення відкрив вісім нових ощадних книжок на ім'я двох своїх онучок, чим і виконав контрольну річну цифру.

У пориві відомчого патріотизму директор контори «Вторсировина» розірвав на собі одяг і здав його як ганчір'я, завдяки чому його підприємство рапортувало про виконання плану.

Голого директора було доставлено додому в службовій машині, прикритого лише листком фікуса. Побачивши чоловіка в такому дивному одязі, його дружина зробила невірний висновок і побігла подавати заяву на розлучення, чим завершила річний план в організації, що відає актами громадянського стану.

Одна курка на птахокомбінаті № 17 піднатужилася, знесла за день третє яйце, і річний план по яйценоскості було виконано.

...В останні години року, ввечері, всі громадяни розправляли плечі, посміхаючись одне одному, передбачаючи радісне свято. Лише Недялко Памукчієв, багато років пропрацювавши у статистичних органах, не міг дати собі раду і нервово ходив по кімнаті з кутка в куток.

За статистичними даними, які він знав, як ніхто інший, одна людина на рік гинула від укусу змії. Рік закінчувався, а жодна змія ще нікого не вкусила. Між тим цифра «1 (один)» була передбачливо вписана в річний звіт, і якби до двадцять четвертої години не надійшло б ніяких відомостей про укус, план не тільки виявився б невиконаним, а й у ньому було б знайдено приписку.

Недялко Памукчієв не мав часу на роздуми. Він підійшов до ліжка, де спали його дві доньки, і поцілував їх. Потім попрощався з дружиною, пробачивши їй, що вона купила шкіряне пальто з лами, не порадившись із ним, і рішуче попрямував на вулицю.

Недялко відправився до зоосаду і, знайшовши там відповідний вольєр, вибив два скла. Просунувши руку, почав стукати пальцем по голові «гадюки звичайної».

Гадюка, що звикла до різних вибриків відвідувачів, деякий час терпіла, та нарешті без усякого бажання хапонула його.

Памукчієв замружився від задоволення, відсмикнув руку і пішов помирати геть від людських поглядів, до вольєру з бізонами.

Проте, перш ніж померти, він, зручно вмостившись на купі сіна, висмикнув аркушик з блокноту і крупним почерком написав передсмертну записку:

«Я помираю для того, аби вічно жили залізні закони статистики»...

Уранці його знайшли службовці саду.

Бідолаха солодко похропував. Він не знав, що змії в зоосаді були без зубів, їм їх передбачливо виривали.

Переклад з болгарської.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Роздуми при зачиненій кватирці

1. Трохи історії з географією

ЕЛИКИЙ МИ НАРОД!

Приємно, знаєте, це усвідомлювати.

А відтак і все у нас, відповідно, має бути великим: великі плани, великі будови, велика література... Навіть труднощі — й ті великі. А чому б це нам, справді, бувши великою державою, не дозволити подібної розкоші — створити самим собі такі труднощі, щоб весь світ дивувався, як це ми ще знаходимо в собі сили з ними боротися?..

Узяти хоча б такий тугий вузлик, як знищення великих наших природних багатств предметами великої гордості нашої — великою індустрією та великою хімією. Для довідки: нині на території УРСР діють 10.995 підприємств, які видають на-гора, окрім основної продукції, ще й масу так званих відходів. Далеко не завжди, як ви здогадуєтесь, для нас із вами корисних. В окремих районах житлової забудови рівень забруднення повітря у сто разів перевищує усі норми!

Звичайно, не скрізь так сумно. Але якщо ви захочете втішити цим примирливим фактом, приміром, сучасного черкащанина, він вас елементарно може не зрозуміти. Краще не експериментуйте. Бо на ньому вже ставили досить експериментів, жоден раз бодай для годиться не питаючи його згоди. Усі питання погоджувалися не з ним, а з місцевим керівництвом при щільно зачинених дверях. А йому тепер не залишається нічого іншого, як щільніше причиняти на ніч кватирки і вікна у своїй оселі, бо оте керівництво, з міркувань містечкової фанаберії, з легкістю надзвичайною давало дозвіл на що завгодно. Спочатку воно радісно погодилося на спорудження у Черкасах одного хімічного гіганта, а потім і другого. Отепер, мовляв, Химко, і ми люди! Престиж, інфраструктура і все таке інше.

Ну, щодо інфраструктури, то воно вийшло не дуже, щоб так аж могутньо, хоча й розрослося місто, розповзлося і вздовж, і впоперек по родючих колись чорноземних грунтах. А от поєднання в одному населеному пункті таких екологічно неблагополучних підприємств, якими є виробничі об'єднання «Азот» та «Хімволокно», призвело до результатів дуже невтішних. Та ще й, додамо,— у місцевості, де 300 днів на рік стоїть майже безвітряна погода. Отож можна собі уявити, у що перетворилося колись цілюще черкаське повітря, подихати яким, розказують, з'їжджалися люди здалеку, і навіть безнадійні легеневики, були випадки, повністю виліковувалися...

І то ще сяк-так — за умови нормальної роботи згаданих підприємств. Але ж ми добре знаємо, які найнесподіваніші сюрпризи підносить нам промисловість, особливо там, де її напаковано понад міру. То на «Хімволокні» під час бурі впаде 120-метрова труба, і потім її, не спиняючи, певна річ, виробництва, реставруватимуть понад два роки; то на «Азоті» трапиться аварійний викид аміаку, і з навколишніх дитсадків доводиться терміново евакуювати дітей із ознаками тяжкого отруєння; то в одному з цехів рознесе на шматки газгольдер зі стисненим повітрям, і лише за щасливої випадковості жоден із тих шматків не влучив у ємкості з рідким аміаком. Важко сказати, що могло б тоді статися із Черкасами...

Словом, усіх тих красот, які несе з собою хімічна гігантоманія, не перелічити. Звичайно, можна було б якщо не всі з них, то, принаймні, найголовніші передбачити іще при прив'язці вищеозначених об'єктів до місцевості. Але тоді про це ніхто не думав. Не до того було! Батьки міста з орлиним блиском в очах водили просторими цехами іноземні делегації і когорти високопоставлених співвітчизників, бронзовіли перед телеі фотоапаратурою, і їх розпирало від усвідомлення власної значущості. Таким дрібницям, як здоров'я населення, товариші, опікувані оздоровчими спецзакладами, якось уваги не надавали. Тим більше, що правилами гарного тону було не прийнято розголошувати подібних таємниць. Це вже тепер ми можемо прочитати навіть у місцевій, черкаській пресі, що промислові викиди у повітря тут досягають 65 тисяч тонн на рік. І що, за даними автоматичної державної інформаційної системи «Здоровье», загальна захворюваність у Черкасах у 1985 році була вищою на 31 процент у порівнянні з середніми показниками. Особливо великої «популярності» набули хвороби верхніх дихальних шляхів, шкіри, вух і очей. З 1977 року відзначається тенденція до зростання кількості захворювань бронхіальною астмою і гіпертонічною хворобою...

І це вже теперішнє місцеве керівництво б'є в усі дзвони на сполох, аби припинити оте цивілізоване варварство.

2. Так що ж воно за народ!..

Проте органи слуху у деяких відомств, як ми знаємо, влаштовані по-особливому. Вони прекрасно сприймають лише ті звукові коливання, які несуть втішну для них інформацію. Себто — негайну вигоду. А там — хоч трава не рости. Міркування здорового глузду для них — абсолютно порожній звук, а заклики до людяності оголошуються інтелігентською слинявістю. Зокрема, два союзні міністерства — хімічної промисловості та мінеральних добрив — з величезною неохотою попрощалися з думкою про дальше розростання своїх черкаських пестунчиків. Буквально до останнього часу виношувалися плани спорудження ще одного потужного підприємства по виробництву карбаміду, нових виробничих потужностей по випуску вуглеамонітних солей, розширення виробництва капролактану... На сьогоднішній день, завдяки спільним зусиллям громадськості, партійних, радянських та природоохоронних органів, ці питання з порядку дня знято. Сподіватимемося, що назавжди.

Однак черкащанам сьогодні по зав'язку досить того, що вони вже мають. Сірководень, чадний газ, сірковуглець, окисли азоту, аміак, сірчаний ангідрид, карбамід, аміачна селітра, маси пилу і бруду — ось ті принади, які щоденно пропускають через свої легені піонери й пенсіонери, спортсмени і гіпертоніки, вагітні жінки й новонароджені, розплачуючись власним здоров'ям за чиюсь гігантоманію.

Санітарно-епідеміологічна служба, віддамо їй належне, не мовчала. Лише по черкаському «Азоту» протягом кількох років вона надіслала понад 150 тривожних інформацій у Міністерство міндобрив СРСР, інші міністерства та відомства, органи прокуратури, народного контролю, Держплан та Раду Міністрів республіки. За її вимогами припинялась експлуатація виробництва аміаку, карбаміду, керівництво підприємств притягалось до партійної відповідальності, сплачувало штрафи. По окремих випадках порушувалися кримінальні справи.

Але що ж це воно за народ, запитаєте ви,— оті хіміки? Невже вони самі не дихають тим самим повітрям, яке запаскуджують? Невже вони не мають дітей, які також нюхають оті аромати, що їх продукують люблячі тата і мами? Чи, може, вони ходять виключно у протигазах? Або якийсь особливий генетичний код у цих людей уже виробився — сірковуглецево-карбамідо-аміако- і так далі — стійкий?..

О ні, співгромадяни, о ні. Нічого подібного поки що не зафіксовано. І самі нюхають — не через протигази, а напряму,— і дітками обзаводяться, і хворіють разом з тими дітками точнісінько так, як і всі прості смертні. Отже, щодо коду — сумнівно, сумнівно. А от щодо психології — тут, гадаємо, має місце. Досить своєрідна, в усякому разі, спостерігається психологія в окремих представників цього виду. На одному з черкаських супергігантів цілком симпатична і хімічно освічена жіночка мені заявила:

— Знаєте, у страху очі великі. Я сама виросла буквально під парканом дустового заводу — й нічого, жива! Ну, подме, було, вітерець з того боку — кватирку зачиниш та й все.

Найбільше вразила мене навіть не вища хіміко-технологічна освіта симпатичної громадянки. Вразила назва відділу, в якому вона працює: відділ охорони природи.

Так-так, читачу, часи змінилися! Як бачимо, на деяких підприємствах з'явилися навіть он які відділи. Але створити відділ — діло нехитре...

Чого вже тоді дивуватися появі на світ білий такого ось документу:

«В объединении имеются расчетные величины предельно-допустимых выбросов (ПДВ) и их поэтапное достижение...

Фактические выбросы не превышают допустимых...

Проверками не установлено грубых нарушений ведения технологического процесса, состояния оборудования газоочистных сооружений и лабораторного контроля.

Мероприятия по комплексной программе «Экология» выполняются в установленные сроки...

В связи с вышеизложенным совет трудового коллектива просит Вас пересмотреть Постановление об остановке целлофанового производства до решения вопроса перепрофилирования его на технологически чистое производство полипропиленовой пленки.

Председатель Совета трудового коллектива Ю. Т. Турчаненко».

3. Юрій Тимофійович ображається...

Хто ж він — отой сміливець, що від імені всього трудового колективу об'єднання «Хімволокно» зважився взяти на себе усю відповідальність за його здоров'я та ще й за здоров'я багатьох тисяч інших людей? Ким працює він на отому об'єднанні? З легким подивом ми дізналися: генеральним директором. Хоча, звичайно, нічого дивного в тому, що саме генеральний директор — найбільш поважана і авторитетна людина у колективі, ніби й немає. Дивно інше: безтрепетна категоричність його заяв у ситуаціях далеко не однозначних. Адже згадане клопотання було підписано ним у відповідь на одну з рішучих акцій міськсанепідстанції в акурат після того, як хіміки добилися такої концентрації сірковуглецю, яка (це вже у котрий раз!) удвічі-втричі перевищила гранично допустимі норми!

А на запитання кореспондента обласної газети про його враження від зустрічі з громадськістю міста Черкаси Юрій Тимофійович висловився так:

— Я на таку зустріч більше не піду. Вважаю, що і публікація «Черкаської правди» «Чим дихає місто», що вийшла в день проведення зустрічі, була підбурливою. Що від нас іще вимагається, коли черкаське «Хімволокно» в плані шкідливих викидів найчистіше серед подібних у країні? Однак ми порушили перед своїм міністерством питання про переведення целофанового виробництва на більш чисте поліпропіленове... Я теж людина державна, і куди це годиться, щоб піддавати нас необгрунтованій критиці?

Звичайно, в усякій критиці бувають перехльости, і Юрій Тимофійович має право на них ображатися. Але можна зрозуміти і черкащан: їм насточортіло дихати замість повітря якоюсь дикою мішаниною з різних хімічних сполук. І, зважаючи на це, генеральний директор виробничого об'єднання «Азот» Борис Сергійович Райков на подібне ж запитання газети відповів зовсім по-іншому: без образ і по-діловому. Взагалі, останнім часом на цьому підприємстві багато робиться для поліпшення екологічної обстановки. З розумінням зустріли тут і вимогу головного санітарного лікаря Черкас В. П. Коцюруби про закриття першої черги виробництва карбаміду. Тут збираються перейти на випуск рідкої карбамідноаміачної суміші, випуск якої не пов'язаний із забрудненням атмосфери. Втішає й готовність керівництва міської теплоелектроцентралі, яка дає більше половини всіх промислових викидів у повітря, до 1990 року перейти зі спалювання кам'яного вугілля на природний газ. Отже, перспективи, як бачимо,— надихаючі. Але здійснитися їм судитиметься, гадаємо, лише за умови, коли кожен відповідальний товариш із вищою хіміко-технологічною освітою перейметься достатньо ясним усвідомленням того, що творить. Бо ще й сьогодні, в умовах усе більш зростаючого жорсткого контролю, нема-нема та й зависнуть над містом (переважно вночі, аби не травмувати психіку громадян!) хмари ядучого диму, заповзаючи в житла, викликаючи приступи задухи у астматиків, завдаючи роботи інфарктним бригадам, дільничним лікарям і медсестрам. І похапливо зачиненою кватиркою цієї проблеми, хоч як би ми хотіли, не вирішиш.

В. БОЙКО.

P. S. Коли цей фейлетон уже було підготовлено до друку, Перцю стало відомо, що 1 листопада ц. р. закінчився термін, протягом якого дирекції «Хімволокна» і «Азоту» були зобов'язані підготувати до закриття цехи по виробництву целофану і карбаміду. Однак ні на першому, ні на другому підприємстві цієї постанови головного санітарного лікаря міста ніхто й не подумав виконувати. Обидва цехи спокійнісінько продовжують працювати і отруювати черкаське повітря. Почекаємо, що ж то скаже тепер з цього приводу прокуратура, а також і два міністри: хімічної промисловості СРСР Ю. О. Беспалов та виробництва мінеральних добрив СРСР М. М. Ольшанський!

В. Б.

Мал. О. КОХАНА

— О! Всі чотири квартали разом зібралися!

ХРОНІКА НОВИН

ОГОЛОШЕННЯ

На головну роль в опері «Снігуронька» запрошується жінка, яка має стаж практичної роботи з Дідом Морозом.

РІШУЧИЙ ВЧИНОК

Іншою людиною вирішив стати П. Щуплик. З Нового року він переходить на прізвище дружини.

НАКАЗ

У світлі боротьби з пияцтвом висліз «Дід Мороз — червоний ніс» з Нового року вважати недійсним.

ПОРАДИ ПОЧАТКІВЦЯМ

Якщо у вас погано ковзають лижі, спробуйте іти по снігу.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А що робити — їй два роки до пенсії лишилося...

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

УРА — ЗИМІ!

...Саме з такими вигуками ось уже третій рік підряд у Карлівському, що на Полтавщині, районному відділі культури зустрічають прихід зими. Бо з її першими морозами та снігом у працівників культури одразу відпадає ціле коло проблем. А саме — не треба думати про те, щоб міський парк культури та відпочинку справді відповідав своїй назві. Його неосвітлені алеї, зруйновану естраду та танцювальний майданчик, іржаву огорожу все одно аж до весни замете снігом. Отже спокій, принаймні, на півроку,— гарантовано.

ЧИЯ БОРОДА?

КРИМСЬКА область: (Кор. ТАП). У автобусі, що курсує в м. Ялті за маршрутом № 8, знайдено бороду та оксамитову торбинку з подарунками. Керівництво місцевого АТП-14 328 створило спеціальну комісію по встановленню їх власника. Вона дійшла такого висновку: автобуси «вісімки» ходять з чималим інтервалом, на зупинках скупчується багато пасажирів, машини йдуть переповнені. Борода і клунок, швидше всього, належать Дідові Морозові, котрий не звик їздити у такій тісняві і не зумів «без втрат» вислизнути з салону.

«Це не відповідає дійсності,— заявив обурений Дід Мороз кореспондентові ТАП. — Мені взагалі не вдалося увіпхатися в автобус цього маршруту».

ЧЕКАЮТЬ ЧУДА

Як передає наш хмельницький кореспондент, малеча села Бережинці Теофіпольського району чекає від Діда Мороза чуда. Бо лише Дід Мороз, вважають діти, може зробити те, чого так і не зробило керівництво району та місцевого колгоспу «Україна»,— у новому році відновити, нарешті, закинутий сільський став, де влітку можна буде купатися, ну а взимку, по скутому кригою плесу,— кататися на ковзанах.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

Не знаю, як хто, а я вважаю, що багатьом дипломатам є чого повчитися у деяких високопоставлених осіб з далеких від дипломатії міністерств і відомств. Зокрема, формулювати свої думки і висновки так, щоб нічого не можна було второпати. Або робити з чорного спочатку сіре, а потім — біле і навпаки. Читаєш деякі «вихідні» відомчі папірці — і поступово шанобливе здивування переходить у захват: який політ стратегічної мисли, які вишукані хитросплетіння тактичних маневрів!

Щоб далеко за прикладом не ходити, візьмемо Міністерство освіти УРСР.

У червні цього року в дванадцятому номері «Перця» було опубліковано фейлетон «Торт із гірчицею», в якому йшлося про незаконне звільнення з роботи завуча Київської школи-інтернату № 6 для глухих дітей Є. С. Грищенко. Їй навіть місця рядового вчителя не знайшлося у своїй школі. Не допомогли ні висока кваліфікація, ні великий (двадцять дев'ять років) стаж роботи у цьому ж інтернаті. Не допомогло й втручання міської прокуратури, яка опротестувала наказ про звільнення і зажадала негайного поновлення звільненої на роботі з виплатою компенсації за вимушений прогул. Так само холостим пострілом прозвучав і протест республіканської прокуратури на ім'я міністра освіти УРСР, хоч стріляла вона двічі: спочатку — протестом, а згодом — нагадуванням, бо першого пострілу у міністерстві навіть не почули.

У кінці серпня редакція отримала відповідь Міністерства освіти УРСР за підписом заступника міністра тов. Курила В. М.

В першій же фразі без будь-якої бюрократичної дипломатії повідомлялося, що міністерство ознайомилося з фактами, викладеними у фейлетоні «Торт із гірчицею».

Після такого багатообіцяючого вступу можна було сподіватися, що заступник міністра так само чітко і конкретно повідомить, згоден він з викладеними фактами повністю, частково, чи, може, категорично не згоден.

Однак Володимир Михайлович, очевидно, відразу забув, для чого була написана ним перша фраза, чи, може, просто розцінив її, як данину службовому етикету: мовляв, не сумнівайтеся: що преса пописує, те міністерство освіти почитує. Так чи інакше, але нічого він не спростував. Щоправда, і не підтвердив. А просто виклав свою думку: за всі прорахунки у навчально-виховній роботі інтернату практично винна вона, Грищенко,— делікатно умовчавши, а за що ж тоді відповідає директор. Відповідь товариша Курила наштовхувала на думку, що посади директора у школі-інтернаті № 6 взагалі не існує.

Але ж саме це й заперечували міська і республіканська прокуратури, про це і йшлося у фейлетоні.

Щоправда, про послужний список директора Л. М. Максименка трохи згадується. Виявляється, за порівняно короткий строк керівництва інтернатом він устиг заробити і просто догану, і сувору догану, і навіть суворе (не сказано, яке саме) партійне стягнення. Але згадано, певно, для того, щоб ніхто не подумав, буцімто міністерство принципово не реагувало. Більше того, Володимир Михайлович навіть визнав, що «т. Максименко не може бути керівником школи». Але... за станом здоров'я. І що, мовляв, це питання буде вирішено після його одужання.

От і спробуй зрозуміти з цих кількох офіційних фраз, за що ж на людині висить такий оберемок стягнень: за розвал роботи і фінансові зловживання чи за стан здоров'я? Але ж за погане здоров'я ще наче нікого не карали. І взагалі, при чому тут стан здоров'я Максименка, коли йдеться про незаконне звільнення Грищенко?

Певно, при тому, що так вимагають закони кругової відомчої оборони: у принципово-діловій словесній упаковці втопити конкретну відповідь на конкретне запитання.

Далі — ще незрозуміліше. Виявляється, не поновлювали Грищенко, можна сказати, зі сльозами на очах. Не в адміністративному ражі, а підкоряючись віянням часу, зокрема — розвитку демократії і гласності, які на той час сильно розвинулися саме у школі-інтернаті № 6 і в міністерстві освіти. «Представники педколективу школи,— пише тов. Курило,— звернулись до Міністерства освіти УРСР з письмовим проханням не поновлювати т. т. Грищенко... і Моняченко (ще один звільнений завуч). Свою вимогу вони підтвердили на зборах трудового колективу, де більшістю голосів т. т. Грищенко і Моняченко було висловлено недовіру».

Тут одне з двох: або у міністерстві таки не читали фейлетону, або не звернули уваги на те місце, де досить докладно розповідалося, як клепалася «громадська» думка в інтернаті. Ніякої «більшості голосів» не було. А «представники» таки були. У колективі, який з легкої, а точніше, з важкої руки директора, роз'їдений чварами, без них не обходиться. І технологія їх вирощування відпрацьована. Під час мого візиту до інтернату саме вони, ці «представники», під наглядом адміністрації і прийшли затаврувати Грищенко. Затесалася, правда, серед них одна «інакомисляча», член КПРС, відмінник народної освіти, вихователька з тридцятишестирічним стажем роботи в інтернаті Б. Є. Василевська, яка звільнення Грищенко назвала ганьбою. Вона на сьогоднішній день також в інтернаті не працює. Такий, бачте, виник збіг обставин — їй якраз виповнилося 55 років.

Очевидно, сподіваючись, що в наш час бурхливого розвитку демократії і гласності повинно бути якесь місце, де можна було б, не побоюючись «збігу обставин», висловити свою думку, протягом місяця до редакції групами і поодинці приходили працівники інтернату висловити своє обурення не лише з приводу розправи над Грищенко, а й узагалі тієї ненормальної обстановки, яка склалася в інтернаті з появою Максименка на посаді директора. У міністерство вони не йшли, бо люди хотіли, щоб їх бодай вислухали.

Після опублікування фейлетону «Торт із гірчицею» редакція отримала кілька десятків листів — і не лише з різних міст республіки, а й з Москви та Волгограда. Переважна більшість їх — від людей, які так чи інакше зустрічалися з Грищенко по роботі. Даючи їй високу оцінку як спеціалістові, один з авторів, старший науковий співробітник науково-дослідного інституту дефектології Академії педагогічних наук СРСР Н. Слезіна запитує: чому в системі народної освіти республіки так легко розкидаються досвідченими спеціалістами, які мають свою, незалежну думку?

Якщо зважити на те, що навіть республіканська прокуратура не змогла прорвати кругову оборону, зайняту Міністерством освіти УРСР і домогтися виконання вимог закону, то на це запитання відповісти таки досить важко.

Я. КОРОЛЕВИЧ.

м. Київ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Та не Дід Мороз я, склотару здати не можу!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Миколі БІЛКУНУ — 60

— Ну і ну!
Ну і ну!
Шість десятків Білкуну?! —
перепитує читач і вражається:
він же й в гуморі, й так
сам собою козак,—
хай же сіється йому і врожаїться!

ОДНОПЕРЧАНИ.

Госпрозрахунковий Дід Мороз

ГУМОРЕСКА ЮВІЛЯРА

Повірте на слово людині, котра розміняла вже сьомий десяток і дві третини життя віддала сатирі та гумору, що немає нічого легшого і простішого, як написати новорічну гумореску.

Свого часу, хтось «с легкостью в мыслях необыкновенной», як сказав Микола Васильович (Гоголь, Гоголь, не Білкун!) пустив у обіг так званий «позитивний гумор». Гумору в тому позитивному було стільки, скільки в безалкогольному пиві градусів. Або, коли вже бути супероб'єктивним,— у нинішніх сосисках м'яса.

Сюжет традиційний, сталий і постійний, як черга за імпортними колготками. Двоє героїв — рік, як сказав би чиновник, «исходящий», він же Дід Мороз, і рік «входящий», меткий, симпатичний хлоп'як — Новий рік.

У Діда Мороза за плечима торба з подарунками. Не лише для дітвори, але й для дорослих дядечків і тіточок. Дід Мороз наставляв хлоп'яка, як вітати людей з Новим роком, які їм блага обіцяти.

І тут інколи одчайдухи-сатирики (автор цих рядків і себе до них відносить) докочувалися до повного вільнодумства, вкладаючи в уста Діда Мороза, здавалось би, невинні, заради гумору (якого однаково не більшало), насправді ж — крамольні слова.

Дід Мороз інколи радив Новому року:

— Перш ніж увійти, висякай носа і не забудь сказати: «Добрий вечір!»

Це ж додуматися до такого! Ніби наш сучасний, найпередовіший у світі, найновіший Новий рік сам не знав, що треба витовкти носа і привітатися!

А ще скаржились на брак свободи творчості!..

У цьому році я традиційно взяв Діда Мороза за бороду, як бика за роги, і... Дід Мороз вийшов з покори:

— Годі грабувати державу, роздаючи направо й наліво часто незаслужені подарунки! Для діток у мене ще знайдуться сякі-такі ведмедики-зайчики, апельсинчики-мандаринчики, а для тих, що рік у рік тягли з держави, як із бездонної криниці,— гулю під око! Той чекав дотацію, а я йому нотацію! На перший раз. А там — і «за станом здоров'я». Той

чекав субсидії, а ми його з президії! Той сподівався ордена, вистачить з нього й ордера. На квартиру — скромнішу, ніж та, котру займав до цього. Хай дякує, бо бувають й інші ордери. Ну, і так далі: «Що залигав, те пролигав», «Як дбаєш, так і маєш». Досить! Держава нині не має звідки.

Хлоп'як Новий рік несміливо попрохав госпрозрахункового Діда Мороза:

— То може хоч письменникам та журналістам щось...

— Подарунків не буде! Натякни, що навпаки — збираєшся конфіскувати звично-універсальні, але дуже вже зачовгано-набридливі цяці-брязкальця. Скажімо: «Трудящі села Цаподоївки, як і весь радянський народ, борються...» Так от, коли в тій Цаподоївці борються за підвищення надоїв цапа, хай борються. Але з коровами боротися нічого. Їх треба просто доїти. Щоправда, попередньо погодувавши. Ми вже до того доборолися, що за боротьбою елементарно працювати повідвикали.

— А... «У світлі рішень»?

— Коли голова темна з перепою або дурна від роду, її ніяке світло ніяких рішень не просвітить. Треба, щоб голова сама собою світлою була, тоді в багатьох випадках і рішень згори чекати не доведеться. Багато чого можна вирішити в робочому порядку, коли й без рішень усе ясно.

— Ну, а...

— «З небувалим трудовим піднесенням»? Конфісковуй, не задумуючись. Бракороби теж цим штампом прикриваються. До того ж, коефіцієнт корисної дії нашого «трудового піднесення» став таким небувало низьким, що давай це діло... замнем для ясності.

— А... а...

— «Віддамо всі сили»? Всі — не треба! Треба рівно стільки, скільки треба. А то всі сили сьогодні віддамо, грижу наживемо, а завтра хто за вас працюватиме? Де сили взяти? Нагадай, до речі, дуже навіть сучасні рядки Тараса Григоровича:

«Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте!»

Що означає: вчітеся, брати мої, хазяйнувати, думайте, як нам завтра жити.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

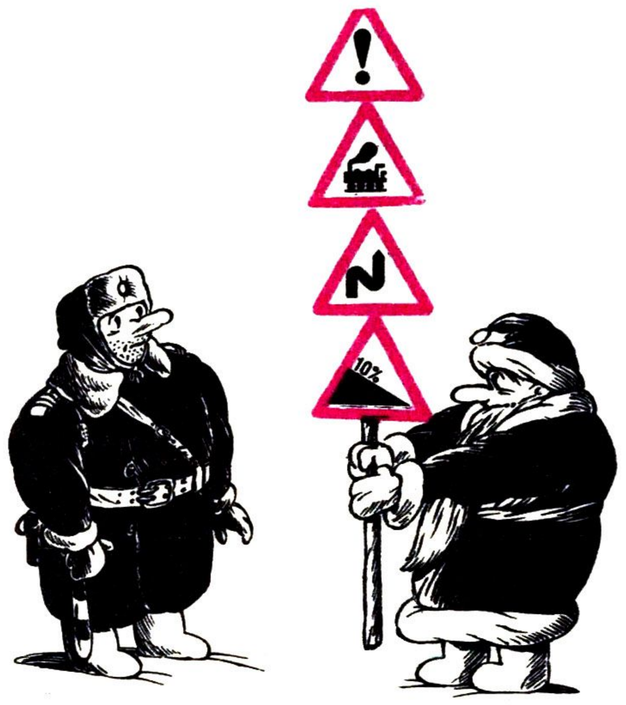

НОВОРІЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

ПИСЬМЕННИКОВІ

Пиши так, щоб тобі вірили на слово.

НЕДИСЦИПЛІНОВАНОМУ

Бери приклад з Нового року: завжди приходить своєчасно.

ПЕРЕКЛАДАЧЕВІ

Перш ніж взятися за переклади з іноземних мов, про всяк випадок перевірте: чи добре знаєте рідну?

ДІЛЬНИЧНОМУ ЛІКАРЮ

Навіть коли у тебе на сьогодні 44 виклики, радій, що всі вони — не на дуель.

КВАРТИРОВЛАСНИКУ

Найкращий засіб від тарганів — змінити квартиру.

ШАХІСТОВІ

Не намагайтеся розмінювати одного ферзя на двох у різних районах.

ГОСПОДАРЮ ЯЛИНКИ

Новий рік і старі друзі — чудове сполучення!

Юрій ШАНІН.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Якби не масовик-витівник,— вимерзли б корівки!

ВЕСЕЛІ БУВАЛЬЩИНИ

Оплески не убивають

Ми заляпані оплесками.

На естраді — оплески. На зборах — оплески. На стадіоні — оплески. Навіть мій сусід Мишко Гегемон стоячи аплодує своїй дружині, коли вона повертається з базару.

А ви помітили, що естрадні артисти аплодують самі собі? Власний голос, якого нема, вони заміняють на сцені фіззарядкою, крутять сальто і настирливо показують неосвіченій публіці, у якому ритмі їм треба аплодувати: швидко чи повільно.

Футболісти теж аплодують один одному і нестямно цілуються. Найбільше аплодують сучасні голкіпери сучасним форвардам. Це тоді, коли м'ячі летять не у ворота, а в небо.

А малий Кузя — синок Мишка Гегемона — іще не ходить ні на естраду, ні на футбол. Він іще зовсім не ходить, а лише рачки лазить. Але погляньте, як він радо плеще у манюні долоньки, коли приходить його бабуся із гостинцями. А якби без гостинців?..

Ні, без оплесків не можна. Навіть лектор районного товариства «Знання» товариш Зануда, говорячи про успіхи нашого тваринництва, розповідає дореволюційні анекдоти, щоб викликати пожвавлення серед трудящого люду і заслужити сякі-такі оплески. У блаженні хвилини такої самовіддачі він устигає промочити своє натомлене горло.

А я? Я теж люблю оплески. Це мій єдиний поетичний недолік, хоч критик Дубина вважає, що моїми недоліками можна греблю гатити. Мені здається, що критик Дубина помиляється, бо йому ніхто не аплодує.

Я достеменно знаю, що оплески нікого не убивають. Взагалі, сучасні поети не живуть без оплесків. Адже оплески — це наша слава і наше безсмертя. Як не буде оплесків — я умру.

Я люблю гарячі оплески. Але я боюсь гарячих оплесків у холодну погоду.

Ось недавно я виступав у неопалюваному сільському клубі. Я вибрав такий вечір, коли на телевізії не було ні хокею, ні естради, ні надцятої серії якогось детективу. Отож народу було, що яблуку ніде упасти. Але яблука не падали, бо надворі була люта зима. Трудівники ланів зійшлися дружно, але не одразу — тільки опісля програми «Час». І тільки після того, як хтось із сільських активістів пустив чутку, що той, хто не прийде на зустріч із поетом, не одержить додаткових талонів на цукор.

Сиділи у шапках, у хустках, у валянцях і кожухах. Біля мене на сцені сидів у шубі-любі довготелесий завклубом. А я стояв у благенькому костюмчику, у холодних черевиках. Наче голий стояв на морозі! Та виступав я героїчно. Дві години виступав! Читав про любов, про смерть і зраду... І що ви думаєте? Ніхто не заснув, ніхто не вийшов на вулицю. Та й виходу, власне, не було, бо на виході грізно стояли сільські дружинники.

Уже десь за північ я охляв, охрип і знесилився. Але оплески не затихали. Всі чекали, коли я впаду, та я не падав. Адже оплески нікого не убивають. Потім іще годину відповідав на сакраментальні запитання:

— Скільки разів я одружений?

— Хто чоловік Людмили Зикіної?

— Чи можна їсти херсонські кавуни?

— Скільки дітей у дитячого письменника Бориса Комара?

— Де купити броварську кухню?

Іще годину я стояв у морі оплесків. Та десь у короткій перерві між оплесками я встиг шепнути переляканому завклубові:

— Пора кінчати. Я здаюсь...

Піднявши кістляву правицю, завклубом звернувся до глядачів:

— Товариші-громадяни! Хто візьме писателя-виступателя до себе ночувать?

За якусь хвилину у залі не стало нікогісінько. Навіть дружинники зникли безслідно. Біля мене зостався лише завклубом. Запихаючи моє холодне і голодне тіло у поетичне пальтечко, він тихенько сюкнув:

— Вечір удався на славу. Так довго у нас іще ніхто не виступав, бо холоду не витримував... А ночувати будемо у сільраді, бо я теж нетутешній. Я із сусіднього села, але туди нам не пробитися, бо дорогу снігом занесло. Та й до ранку вже недалеко. А там піде грейдер, розчистять дорогу на Київ...

У сільраді було ще холодніше. А головне — не було оплесків. Я до ранку ганяв дрижаків, що хапали мене з кожного сільрадівського кутка...

Відтепер, коли я чую гарячі оплески, мені стає холодно. Дуж-ж-ж-ж-е холодно...

Микола СОМ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

Борис Дмитрович ГРІНЧЕНКО, 125-ліття від дня народження якого широко відзначає наша громадськість, мав стільки «фахів», що нам, нащадкам, лише доводиться, висловлюючись словами І. Франка, дивуватися його енергії і широкому обсягові літературних та суспільних інтересів, захоплюватися його завзяттям і величезною силою любові до рідної культури, рідної землі, свого народу. Видатний прозаїк, поет, добре знаний драматург, один з кращих дожовтневих перекладачів, педагог, історик, публіцист, організатор і редактор перших «повноформатних» українських видань на Східній Україні, автор славнозвісного «Словаря української мови», він невтомно збирав, упорядковував, видавав український фольклор. Пропонуємо увазі читачів з упорядкованої ним у 1888 році збірки «Веселий оповідач» кілька народних усмішок.

ІТИ ТРЕБА

Іде бабка на базар. Їде чоловік.
— Сідай, бабо, підвезу тебе!
— Та ніколи, синочку: іти треба.

НЕ ДІСТАВ

— Напував ти коня?
— Напував.
— А чом же в нього морда суха?
— А води не дістав.

ВАЖКО БУДЕ

Покликав хазяїн за могорич до себе молотити. Спершу сіли випити.
— А хто,— питається,— по чарці?
— Та хоч і я! — озвався один.
Випив, покректав, утерся.
— А хто по другій?
— Та хоч і по другій я!
— А хто по третій?
— Та чи по третій, то й по третій,— знову той же каже.
— А хто ж, будьте ласкаві, завтра у тік?
— Та що ж це ви,— каже той тоді до інших,— усе я та я. Я за себе сказав, а тепер уже на мене дуже важко буде.

НЕВІСТКА

— Хто ж винен?
— Та, звісно, невістка.
— Та ж її і в хаті немає.
— Але ж он її спідниця висить.

ПЕРЕПЛУТАВ

Ночував солдат у баби, а як ішов, то гуску взяв.
Наздоганяє баба:
— Служба, підожди.
— А що скажеш?
— Та гуску віддай.
— Ат, це гуска? А я, дурень, думав, що це гусак.

НЕМА ЧОГО ЖУРИТИСЯ

Слухав дядько проповідь:
— Не впивайтеся, люди, бо за це питимете смолу на тому світі.
Та й пішов у крамницю:
— А дайте мені кавратку смоли!
Дали йому, випив одну — погано, але ж не дуже; випив другу, розсмакував та й каже:
— Що гірка, то гірка, що погана, то погана, а усе ж нема чого журитися: як втягнеться чоловік, то й те буде пити.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

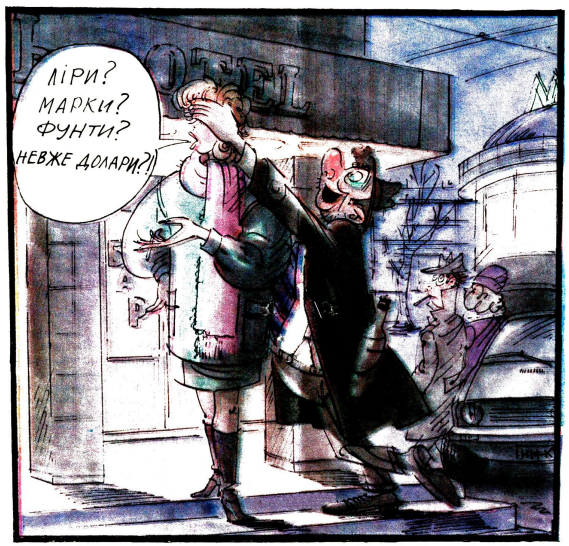

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Не можу в такий час на пенсії сидіти. Маю багатий досвід і можу докласти рук до боротьби з ворогами перебудови...

ПРИНЦИПОВІСТЬ ПО-ВОЛНОВАСЬКОМУ

Кажуть, що у нас із принциповістю діла кепські. Не вірте. Не перевелися ще дуже принципові особи. Такі, що з якого боку на них не дивись — суцільна принциповість випирає. Особисто я зустрівся з ними у місті Докучаєвську Волноваського району Донецької області.

Надумав якось його житель Віктор Олексійович Шомін спорудити власний будинок. З цією ідеєю і завітав до рідного виконкому. Порадились там, прикинули всі «за» і «проти», врахували і вирішили дозволити.

У далекому 1981 році виділили Шоміну земельну ділянку на вулиці Олімпійській, 10. Красно подякувавши, заходився Віктор Олексійович будуватися. Зрозуміло, що перш за все кинувся по будматеріали. Панелі, блоки, плити, цеглу за три дні, зрозуміло, не звезеш. Тим паче, що ними, на жаль, навіть і сьогодні магазини будматеріалів не завалені. От і витратив на це діло Шомін багатенько часу. А проміжках між роботою і біганиною по магазинах звів на ділянці сарайчик, аби зберігати там роздобуте будівельне майно.

Саме у цей момент несподівано прокинулась архітектурна служба району в особі вельми принципового інженера виробничої групи Ніни Миколаївни Смелякової. Прокинулась і запитала сама себе: а чого це отой Шомін досі не почав будуватися? Та обставина, що скрізь спочатку готують матеріали, а потім уже житло споруджують, запитання з порядку денного не зняла. Цілком імовірно, що вельми принципова Ніна Миколаївна відносно цього мала іншу думку. Не виключено й таке, що інженер Смелякова, побачивши оті гори будівельних матеріалів на ділянці Шоміна, подумала, що їх Віктор Олексійович сотворив заради жарту, аби, значить, трохи розігрази представників влади, а сам і не думав займатися будівництвом. Важко стверджувати, які думки полонили голову надто принципового інженера виробничої групи. Зате всі побачили, у які дії ті думки матеріалізувалися.

Менш принциповий товариш порадив би, скажімо, Вікторові Олексійовичу прискорити будівництво. Тим паче, що у Волноваському районі ледь не кожен третій порушує строки, а кожен другий відступає від проекту. Не кажучи вже про те, що облік бажаючих побудувати хату в м. Докучаєвську налагоджено так, що годі в ньому й розібратися, оскільки Н. М. Смелякова вважає, що повна відсутність обліку і є найвищий ступінь обліку. Хто, де і як споруджує своє житло — ніхто практично в Докучаєвському міськвиконкомі до пуття не скаже. Минулося б і Шоміну, якби... Дуже вже симпатична місцинка перепала Віктору Олексійовичу. Тихо, затишно, ні тобі промислових підприємств поряд, ані тобі транспортних магістралей. От і не втрималися принципові особи районного масштабу. За порушення строків взяли вони та й відібрали у Шоміна земельну ділянку. Без ніяких там попереджень і попереджувальних штрафів. І віддали її іншій особі (злі язики плещуть, наче якомусь родичеві колишнього докучаєвського мера).

Віктор Олексійович, зрозуміло, обурився і почав скаржитись. Кількандцять листів відправив на ім'я голови райвиконкому Миколи Павловича Єрьоменка. Та той також виявився не менш принциповим і відкладав розгляд заяв аж до тієї миті, поки новий володар ділянки почав зводити своє житло. А от рівно через рік... Через рік Шоміну виділили нову ділянку по вулиці Островського, 19-а. Та й тут не поталанило Віктору Олексійовичу. Не сподобався він сусідові, ветеранові війни Бондаренку. І написав сусіда на Шоміна скаргу. Так, мовляв, і так, своїм будівництвом Шомін довів мою хату до того, що одна із стін дала тріщину.

Прибула комісія. І знову (щастить же цьому Шоміну) — дуже принципова. Оглянула тріщину, зміряла оком новобудову і констатувала: винна новобудова, а може, й не новобудова... Та про всяк випадок заборонили будівництво.

Щоб від гріха, як той казав, подалі. Бо той же сусіда Бондаренко до Москви листа-скаргу відправив. Самому політичному оглядачеві товаришеві Жукову. А товариш Жуков своєю думку щодо цього виклав у листі на адресу обласних керівників: чого це, мовляв, у вашій області ветеранів ображають?

Якщо говорити відверто, то ніхто на Донеччині й не думав ображати ветеранів. Принаймні, товариша Бондаренка. Однак лист стимулював новий наступ на новобудову В. О. Шоміна. Пригадали і порушення строків, і невідповідність проекту, і вікна, які не в той бік дивляться. Коротше, чого тільки, як виявилося, не порушив В. О. Шомін. А щоб остаточно витримати марку абсолютно принципових осіб, докучаєвські, волноваські і донецькі архітектори ледь не в один голос заявили: споруджувати далі житло не дозволяють, оскільки... відсутні паспорти на залізобетонні блоки. Спасибі, що хоч не на кожну цеглину.

Одне слово, ухвалили — В. О. Шоміну «категорично заборонити подальше будівництво», у нього належить «вилучити земельну ділянку», а самого Віктора Олексійовича «зобов'язати привести ділянку у первісний вигляд». І це в той час, як половина хати вже зведена.

Сьогоднішній голова Докучаєвського міськвиконкому В. І. Васильєв разом з начальником архітектурного управління області В. В. Шамраєвським, не без допомоги М. П. Єрьоменка та Н. М. Смелякової, також доводять, що Шомін порушив усе, що можна було порушити. Послухати їх, так прямо злочинець, і край. І взагалі: з цим треба кінчати. Зрозуміло, не з самим Віктором Олексійовичем, а з його будівництвом.

Дуже, скажу я вам, принципова позиція. Так і відгонить од неї тими часами, коли пункти та параграфи геть затуляли людину. Та це не хвилює волноваських керівників. Вони навіть виношують ідею передати матеріали на Віктора Олексійовича до суду. Нехай, мовляв, на всі сто відсотків відчує Шомін принциповість по-волноваському.

І. ЛАГОЗА.

Донецька область.

ПЕРЧЕНЯ

ЗДИВУВАННЯ

Сорок три
Сороконіжки
Приміряли
Босоніжки.
Літо й осінь
Приміряли —
І здивовано
Сказали:
— Ой, як швидко
Випав сніг —
Треба валянки
Для ніг!..

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

МОЖНА ВЖЕ ЙТИ

Оля каже Сашкові:
— Я оце тільки що бачила твою бабусю.
— Де? — запитав Сашко.
— В магазині.
— А що вона купувала там?
— Дві великі шоколадки і ще кульок красивих цукерок.
— Ну, що ж,— тихо мовив Сашко,— значить, тоді вже можна мені йти.
— Куди? — поцікавилась Оля.
— Як то куди? Поздоровляти бабу з Новим роком.

НЕ ЗНАЄ

— Ким ти, Васильку, був на ялинці — зайцем, вовком чи ведмедем? — питає Маринка.
— Та я й сам не знаю,— стенув плечима Василько. — Мабуть, одразу і зайцем, і ведмедем.
— Як це так? — дивиться на нього Маринка.
— Ну, на обличчі у мене була маска зайця, а танцював я, казала Таня, як ведмідь.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАНЕТА КАЗОК 16 БАБИНА ЯЛИНКА

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...у Новому році завжди хочеться жити по-новому. Не становлять у цьому винятку і жителі села Широке Горохівського району Волинської області. А тому на сільському сході, який відбувся буквально у переддень Нового року, вони вирішили, що у 1989 році будуть... по-новому просити керівників місцевого бурякорадгоспу, аби ті нарешті виконали свою багаторічну обіцянку — проклали в селі дорогу з твердим покриттям.

...голова кооперативу «Будівельник» (м. Кодима Одеської області) В. С. Кигицький, аби йому навіщували, яким має бути для нього наступний рік — а він за японським літочисленням вважається роком Змії,— навіть збирався їхати до Японії. Але роль оракула несподівано взяв на себе Кодимський райвиконком. Тут Володимиру Степановичу перед поїздкою до країни Сонця у делікатній формі передрікли: якщо і в Новому році він зі своїми кооператорами-будівельниками не введе в дію міський телеретранслятор, то попри всю сприятливість йому з боку Змії, його кооперативу все одно ніхто не буде вірити.

...за унікальним календарем живуть та працюють керівники виробничого підприємства «Черкасхімременерго». У цьому переконався слюсар-ремонтник Сумської дільниці цього ж таки підприємства В. І. Радченко. У довідці, виданій йому відділом кадрів, при підрахунку кількості відпрацьованих ним днів зазначено, що за півроку роботи товариш Радченко відпрацював аж... десять місяців. «Якщо жити за таким календарем і далі,— заявив кореспондентові Перця Василь Іванович,— то я не здивуюсь, якщо наше підприємство виконає завдання нинішньої п'ятирічки вже у наступному році...»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

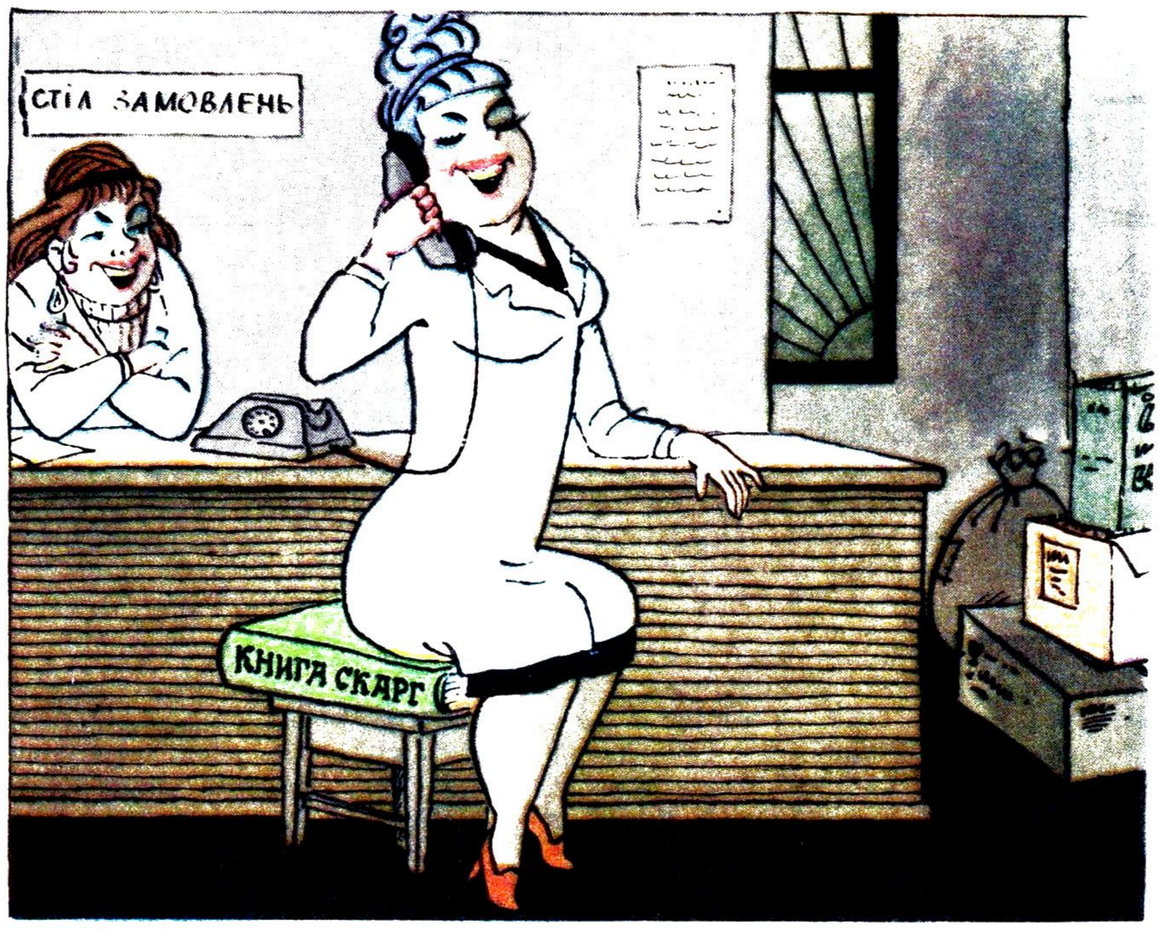

— Іване Петровичу, я все роблю, щоб скарг не було...

ОБХІДНИЙ МАНЕВР

Усі чекали з нетерпінням: і продавці, і покупці,— коли вже Харківський завод торговельного обладнання налагодить випуск мийок для кухонь. Бо то поки що — дефіцит. Та ось у квітні минулого року з конвейєра підприємства зійшла перша, потім друга, десята... На маленькій території заводу не залишилося місця, де їх ставити. Відправляти фірмі «Меблі», з якою укладено договір на поставку такої продукції, ні директор Е. А. Дісталь, ні головний інженер О. А. Корсун спочатку не наважувалися. Адже мийка некомплектна — на ній немає сифона і змішувача. Та після роздумів і вагань керівники підприємства вирішили таки відправляти торгівлі й некомплектний товар. Мовляв, розкуплять і так, а сифони і змішувачі покупці самі десь придбають.

Отож мийки надійшли у продаж. Та з'ясувалося, що некомплектність — далеко не єдиний їх недолік. Представники держінспекції з якості товарів і торгівлі по Харківській області знайшли чимало інших огріхів. Випуск мийок було заборонено. Тільки після цього адміністрація заводу заходилася доводити їх до пуття, а облплан зобов'язав суміжників ритмічно постачати заводу крани-змішувачі і сифони. І коли на підприємстві вирішили, що більш-менш ліквідували причини браку, шафи-мийки знову почали надходити до меблевих магазинів.

Та радість була недовгою. Незабаром та ж держінспекція знову забороняє випуск мийок, оскільки виявилось, що недоробки ліквідовано формально: в торгівлю вони продовжували надходити з брачком і без комплектувальних виробів.

І ось тут Едуард Ананійович Дісталь, Олександр Анатолійович Корсун та старший інженер по товарах народного споживання Тетяна Ісаївна Злотіна знайшли геніальний вихід. Точніше, застосували, м'яко кажучи, обхідний маневр. Якщо фірма «Меблі» не хоче приймати наші мийки, вирішили вони, то ми запропонуємо їх конторі «Укрторгбудматеріали». І таки не помилилися — директор контори Володимир Іванович Іщенко згодився продавати в магазинах своєї мережі і такі, некомплектні мийки.

Воно б, може, до цього і не дійшло, якби кожен сидів на своєму місці і душею вболівав за державну справу. А то вийшло як? Виготовлювачі шафмийок висунулися, а виготовлювачі сифонів та кранів-змішувачів далеко відстали і рішення облплану не виконали. Жоден кран-змішувач так і не надійшов на завод. Бо працівники облплану, щойно прийнявши оте своє рішення, тут же його з голови й викинули. І от — результат: якщо харківські верстатобудівники у січні цього року відправили таки на завод торгового обладнання першу тисячу сифонів, то моторобудівники відправляти нічого й не думали. Як повідомив заступник начальника технологічного бюро по товарах народного споживання заводу «Серп і молот» П. Г. Кузьменко, «крани-змішувачі через об'єктивні причини завод зможе поставляти лише у першому кварталі 1989 року».

І тоді керівники заводу торговельного обладнання вирішили зробити ще один хід конем. Вони звернулися до облвиконкому з проханням анулювати договір з фірмою «Меблі». Мовляв, ми їй і так уже двічі сплатили кругленькі суми штрафів за невиконання договірних поставок, отож звільніть нас від цього надалі.

В облвиконкомі цього прохання не задовольнили, оскільки воно неправомірне: договір є договір. Але що змінилося після цього? Майже нічого. Заводчани продовжують відправляти мийки... конторі «Укрторгбудматеріали». Зрозуміло, без комплектувальних виробів. І продовжують, певна річ, платити штрафи фірмі «Меблі». А в облплані та облвиконкомі, у свою чергу, продовжують робити вигляд, що нічого не бачать і не чують. І всі задоволені. Окрім споживача.

Ф. МАРЧЕНКО.

м. Харків.

ПІДМОРОЖЕНІ ДУМКИ

— Я — родом з дитинства.

Дід Мороз.

— Зустріти б таку Снігуроньку, щоб побачив — і розтанув!

Сніговик.

— А все ж таки у новорічній ялинці є щось запальне!

Пожежник.

— Скільки стійких духом на мені послизнулося!

Льодова доріжка.

НОВОРІЧНІ ОБ'ЯВИ

Продається ялинка. *Дзвонити після першого січня о будь-якій годині.*

Відкорковую шампанське. Цілість люстри, бокалів, чистоту шпалер, костюмів та скатертин ***гарантую.***

Міняю *кактус заввишки 1 м на аналогічну новорічну ялинку.*

Вип'ю зайве.

Геннадій КИЯН.

НОВОРІЧНІ ЗАПИТАННЯ

ЧИ МОЖНА:

Щороку починати нове життя?

Міняти натуру так часто, як маски?

Знайти теплу посаду для Снігової Королеви?

Продавцеві замість товару відпускати жарти?

Юрій РИБНИКОВ.

Мал. Є. ГРИГОР'ЄВА

НЕ В ТІ ДЗВОНИ...

От і рік 1988-й закінчується. А чи знаєте ви, що цей рік мав стати роком великого — міжнародного масштабу! — похорону?.. Ну, якщо, може, й не сам він мав таким роком стати, то його наступник — це вже точно! У кожному разі, таке провіщали деякі доморощені західні оракули.

З-поміж тих провидців особливо виділялася така собі американська інституція «Херітідж фаундейшн». У перекладі — «Фонд спадщини». Так от, року іще 1980-го провидці з «Херітідж фаундейшн» авансом бамкнули у похоронний дзвін. Бо, потрудившись ревно, вирахували, що Організації Об'єднаних Націй судилося жити не довше як до року 1989-го. Бувши ж вдачі не такої, щоб, напророкувавши щось, скласти руки й чекати, поки їхнє пророцтво здійсниться, оракули з «Херітідж фаундейшн» засукали рукави й до трудів своїх неправедних приступили: якраз року 1980-го в Білий дім прийшла нова адміністрація, і ті ясновидці кинулися до неї зі своїми порадами. Головна порада була: вийти Сполученим Штатам із ООН.

Щоб офіційно, то нова адміністрація й не схилялася до тої поради. Але й не одмахувалася од неї: з ООН не поривала, але усіляко утруднювала їй життя...

Був час, коли у Вашінгтоні покладали на ООН певні надії, пов'язували з нею свої плани, суть яких зводилася до одного: що добре для США, те мусить бути добрим і для всього світу. Але з роками, з появою у ООН нових її членів, переважно молодих держав Азії та Африки, більшість уже не настроювала своїх голосів, прислухаючись, як то було раніш, до вашінгтонського камертона. От у Вашінгтоні й проголосили ООН організацією антиамериканською та й заповзялися палки їй у колеса тицяти. Врешті дійшло й до фінансового змору — перестали сплачувати внески в касу ООН.

«Пророки» могли тішитися. Та от підійшов пророкуваний ними час краху. І що ж? Саме в цей час у США багато хто став на ООН іншими очима дивитися. Ідеться не про якихось там сумнівних дослідників із «Херітідж фаундейшн», а про діячів поважних. Скажімо, відома професорка, колишній постійний представник США в ООН місіс Джін Кіркпатрик, яка теж передрікала той кінець, помітно змінила тон: вважає ООН за важливу інституцію, визнає, що з нею «слід рахуватися». І її наступник та послідовник у ООН, відставний генерал В. Уолтерс по-іншому заговорив.

За визнаннями солідних західних оглядачів і дослідників, нинішнього року Організація Об'єднаних Націй набула другого дихання, переживає ренесанс і піднесення.

Це й зрозуміло: великою мірою саме завдяки зусиллям ООН вдалося багато чого зробити — припинити кривавий конфлікт між Іраном та Іраком, підписати Женевську угоду про Афганістан; вимальовується мирне вирішення кампучійської проблеми...

Одне слово, з'їли облизня «пророки». З чим їх і поздоровляємо. А міжнародній співдружності, здоровому глуздові людському і в новому році міцніти та сили набиратися щиро зичимо!

Я. ВАЛАХ.

І СМІХ, І ГРІХ

З ДУМОЮ ПРО МАЙБУТНЄ

Цього року черга претендентів на місця в раю поменшала — прокурор американського штату Іллінойс перегородив потаємну стежку до райських кущів.

Чи то з допомогою господа-бога, якому, видать, не сподобалося, що в царство небесне видають путівки без його всевишньої візи, чи просто так воно сталося, але Уільям Робертс випадково наткнувся в газеті на незвичайне оголошення: компанія, очолювана якимись Дональдом Цойгом і Естером Брауном, бралася забезпечити зацікавленим у цьому клієнтам місця в раю. Зрозуміло, за певну плату, яку треба було сплатити компанії іще, звісна річ, за життя земного.

Прокурор дуже зацікавився цим видом сервісу. Але то був інтерес суто професійний.

Проведене Робертсом розслідування показало, що, дбаючи про забезпечене майбутнє душ своїх, на ті об'яви клюнула 31 тисяча простаків, а в кишені двох шахраїв перекочувала ого-го яка сума грошенят. Так що поки простодушні старалися убезпечити себе од неприємностей на тому світі, шахраї забезпечили собі приємне життя на світі цьому. І якби не прокурор, то жили б — як у раю.

Звичайно, і простаків, і шахраїв вистачає скрізь. В цій історії цікаве інше. Досі вважалося, що райські ворота легко тільки перед праведниками відчиняються, а грішникам шанс на це дають тільки щире покаяння й ревні молитви. Аж виявляється, увірувавши не лише в бога, а й у те, що гроші можуть усе, дехто вже й у цій тонкій справі на них надію покладає.

ТРЕБА ПОСПІШАТИ!

Французький журналіст Клод Ворілон твердо стоїть на своєму: років із п'ятнадцять тому він не тільки бачив «літаючу тарілочку», а й бесідував із її пасажирами, що прибули до нас із якоїсь далекої планети.

Жаль, звичайно, що Ворілон не проявив належної журналістської кмітливості — не уточнив адреси прибульців, і тепер ми не знаємо, куди їм писати. Жаль тим паче, що зробити це було не важко, бо, виявляється, з гостями легко було порозумітися — говорили вони чистісінькою французькою, без будь-якого акценту.

Про що ж мова велася? Про те, що ті таємничі інопланетяни колись жили на нашій Землі-матінці. І не тільки жили, а й активно займалися творчою діяльністю — сотворили усе живе та суще на ній. По-друге, говорилося й про те, що вони збираються повернутися на Землю років десь через сорок-п'ятдесят.

Натхнений цим інтерв'ю, Ворілон заснував «Товариство шанувальників культу літаючих тарілочок». Але, будучи, як відомо, людьми легковажними, французи не поривають стати його членами. Зате серед англійців, які славляться своєю холодною розсудливістю, охочі знайшлися. Очолюване заповзятливим французьким журналістом, «Товариство» уже готується до достойної зустрічі космічних гостей. Щоправда, мляво, як кажуть.

А треба поспішати. Бо час на місці не стоїть — от і ще один рік пролетів. Так, чого доброго, не встигнеш і оглянутися, як ті тарілочки з ясного неба на голову звалять. А в тебе ще й стіл не застелений. Оскандалимося — на весь космос!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

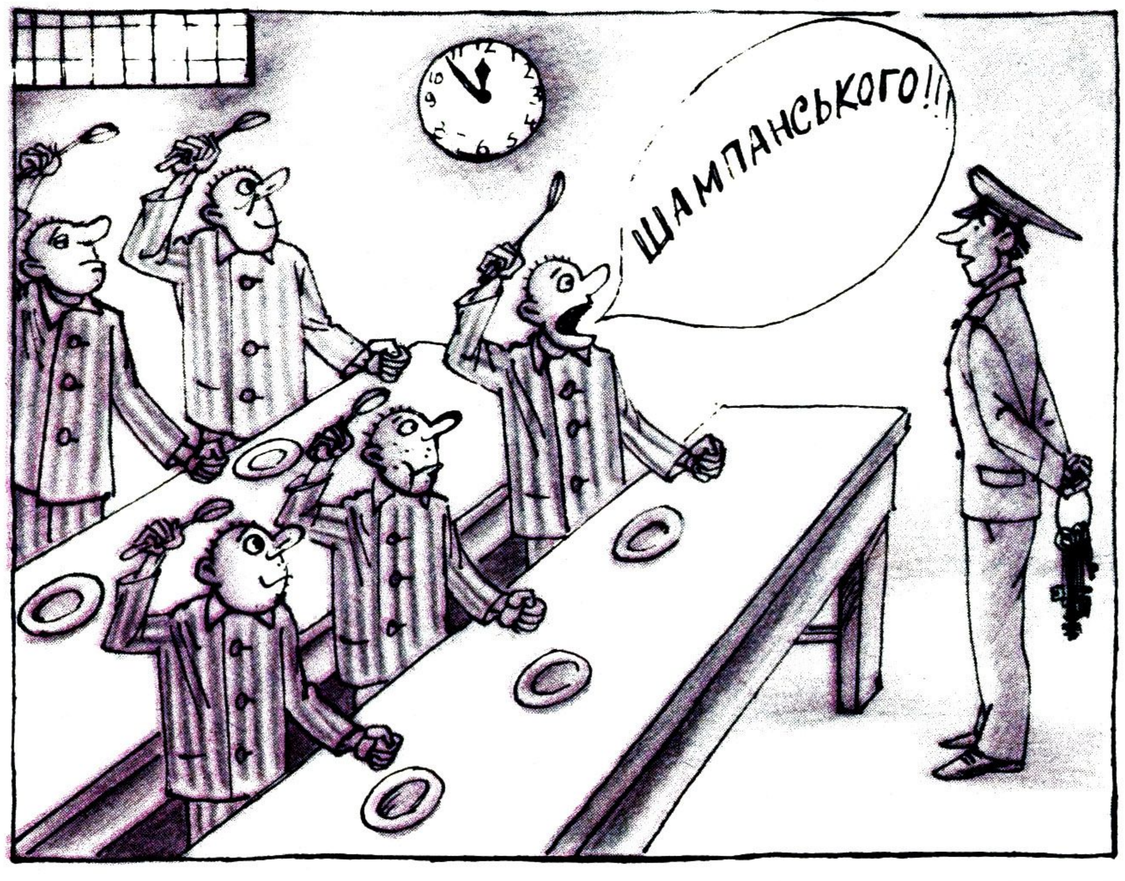

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А ви все по-старому працюєте?!

На підвищення

УСМІШКА

Маю я звичку — перед Новим роком шухляди свого робочого столу чистити. Хороша, скажу вам, звичка. Під час такого генерального прибирання ніби своєрідний підсумок року робиш.

...Он завалялася у мене у верхній шухляді рознарядка на шифер. Мав я її нашим суміжникам ще у другому кварталі передати. Та закрутився, знаєте, забігався. А папірець — на мені висить.

Коротше кажучи, беру я ту злощасну рознарядку й до свого завідуючого тюпаю. Ех, якби не ці передноворічні дні, завдав би мені Валерій Миколайович прочуханки за подібну забудькуватість, а може, і з роботи того... Але ж, самі розумієте, свято на те і свято, що у людей настрій святковий. Тому Валерій Миколайович замість скандалу анекдот мені розповів, а потім, як я почав про справи виробничі говорити, ще й пожартував:

— Ну, Мимрик, я й не знав, що ви такий педант... У людей новорічні клопоти, а вам — шифер... Ви, до речі, маєте ялинку? Я собі, буде вам відомо, камчатську піхту дістав. Кажуть, вона цілий рік у квартирі простояти може. Так що не беріть дурного в голову. Якось на ці дні обійдуться ваші суміжники без шиферу, коли вже не обійшлись. Головне — Новий рік добре зустріти... — І розреготався так весело, що й мені од душі відлягло.

Однак не надовго. Оскільки серед всіляких паперів знайшов я ще й накладні на цвяхи. Ну, думаю, влип. Таку «знахідку» головбух Герман Пилипович мені вже нізащо не подарує. Йду до нього на третій поверх. А наш фінансовий «бог» у такому доброму настрої — хоч вдруге готовий документи на тринадцяту зарплату підписати. Чи не з порога мені заусміхався:

— Що це ви,— каже,— Мимрик, сумні та невеселі... От-от куранти заб'ють, а ви мені якісь накладні тицяєте. На конфетті їх собі візьміть. Кому ці цвяхи вже потрібні. З першого січня нові фонди отримуємо. Ги-ги-ги!..

Що й не кажіть, а свято таки здорово людей переінакшує. Усе вони якось по-іншому сприймають. От пішов до нашого головного інженера із застарілими заявками на лісоматеріали. Тільки рота роззявив, аби пробачення за власну забудькуватість та безвідповідальність просити, а Денис Денисович до сліз сміється.

— Ну й молодець!.. Розсмішили ви мене, голубе, тими заявками. Хороший, дотепний номерок до нашого конторського маскараду підготували. Життєво і з гумором водночас. Молодця!..

Нічого не скажеш: весело у нас у конторі напередодні Нового року. І це добре! За балачками, жартами, пересміхами усі справи вирішити можна. Бо коли б іще я ті шухляди почистив. Напевне, ніколи б. А так ще й подяку від самого Василя Івановича заробив. Директор наш — людина серйозна. Отож, як виходили з ним увечері з контори, він мене ще й похвалив:

— Та чув, чув, товаришу Мимрик, про ваш виробничий патріотизм. Усім новорічні клопоти в голові, а ви до останньої хвилини про роботу думали... Схвалюю!.. — пробубонів начальник. І по якійсь хвилині, ніби розмірковуючи вголос, додав: — Там у нас у січні посада завідуючого відділом звільняється. Будемо вас... Пропонувати... На підвищення підете...

Юрій ІЩЕНКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Згортайся, діду, міліція їде!..

ВИСНОВОК

Зустрічала в суботу Одарка
Близьку й далеку рідню.
Значить в неділю Одарка
Буде колоти свиню.

В. Т-юк
з Ровенської області.

— Дякуємо за інформацію. Виїжджаємо на свіжину!

* * *

Віктор безвісти пропав —
Розшук з понеділка.
Кажуть, він добряче пив.
Плаче, тужить жінка.

С. П-ко
з Полтави.

**— Віктор знайдеться в четвер:
У куми він п'є лікер.**

* * *

Крякнув солодко із гиком
Вийшов швидко через двір
Навантажений із шиком
Встромив в землю пустий зір.

В. Г-ко
із Тбілісі.

— Ми хотіли підготувати Вашу байку до друку, але працівник редакції, якому це було доручено, крякнув із гиком і швидко вийшов (через двір). Більше ми його не бачили.

Вирики Пегаса

* * *

Моя жінка розтовстіла,
Наче та верба.
Верхи їздить захотіла,
Осідлала вже коня.

С. Б-й
з Дрогобича.

— Вам іще пощастило. Адже коней лишилося мало, а жінок, які хочуть їздити верхи,— багато. Можете собі уявити, що нам пишуть інші чоловіки!

* * *

Мотоцикл злетів із траси —
Сусід зробив тачку...

І. П-ук
з Київської області.

— Сподіваємося, поширення досвіду вашого сусіда допоможе, нарешті, покінчити з дефіцитом тачок.

Одна в подружжі з самогоном
Із змієм в глечику храпе,
А друга в купі охоронній
За палювання вирік жде.

А. Р-ко
з Харкова.

— Шпрехен зі дойч! Парле ву франсе! Ду ю спік інгліш! А, це в Харкові так говорять!..

* * *

На голові стирчать коси,
Мов у чорта роги,
І у якусь чортівщину
Одягнуті ноги.

В. С-вич
з Коростеня.

— Якщо Ви маєте на увазі колготки, зроблені нашими кооператорами, то вони не зовсім «чортівщина», але коштують справді до чорта.

* * *

Хто в комори зазирає,
Хто з магазину м'ясо пре,
Хто мукичку набирає,
Хто ругається на «ре»!

В. С-ко
із Слов'янська.

— А як це — на «ре»!

Друже перче!

Передай Діду Морозу: якщо він захоче привітати жителів нашого села Бузьки із Новим роком, то може сміливо заходити до нашого медпункту, бібліотеки і клубу. Нехай не зважає на те, що знаходяться вони у приміщеннях, які сором людям показувати. Зате ж не розтане, бо завдяки старанням керівників нашого села нам таке паливо завезли, що від нього не стільки тепла, скільки чаду. Нехай лишень, як зайде, до стін не притуляється і руками ні до чого не торкається, бо сажа, яка шаром вкриває приміщення, така жирна та їдуча, що за тиждень не відмитися.

**Зав. медпунктом З. ГРИНЧАК,
зав. бібліотекою О. САВКОВА,
зав. клубом О. КОВАЛЬ.**

*Жмеринський район
Вінницької області.*

Друже перче!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Усі знають, що новорічне свято просто неможливе без сюрпризів та подарунків. Видно, саме з цього і виходили кондитери Кременчуцької фабрики імені XXV з'їзду КПРС. Будучи перед Новим роком у Києві, я купив у Центральному гастрономі кілограм цукерок «Гуллівер», які виробляє ця ж сама Кременчуцька фабрика. Розгортаю обгортку — а під нею ще одна обгортка, розкриваю і цю, аж там... ще одна обгортка. І так на кожній цукерці. Думаю, що не мені одному дісталися такі подарунки. А втім, може, новорічні сюрпризи тут і ні при чому. Можливо, на Кременчуцькій фабриці цим самим хочуть показати, який у них паперовий достаток, або просто економлять шоколад?

М. БАЙКОВ.

м. Полтава.

Конфетті

● *«Я Снігуронька у стилі «ретро»!» — хвалилася Баба-Яга.*

● *Новорічна мрія окозамилювача: ручка-самоприписка.*

● *Новорічне поздоровлення лицеміра прикрашала крижана усмішка.*

● *Виконроба притисли до стінки, яку він приписав у річному звіті.*

● *Хуліган прожив цілий рік, а запам'ятав лише п'ятнадцять діб.*

Олег СЕЇН.

Спонсори

ГУМОРЕСКА

Оце вичитали ми в газетах, що тепер у різних містах і селах красунь вибирають. Міс-Київ, міс-Конотоп, міс-Сорочий Брід...

Перед Новим роком вирішили і ми вибрати міс нашого Небрехайлівська. Щоб вона потім Снігуронькою біля нашої головної ялинки була. А то у нас із внучками Діда Мороза завжди придибенція: тому — висока, тому — низька, тому — товста, тому — тонка...

А так: Снігуронька — найкрасивіша дівчина Небрехайлівська! Тут, як не крути, факт є фактом.

А що хіба ми гірші інших? Хіба у нас красунь немає?

Буває, глянеш — за прилавком справжнісінька мадонна стоїть. Лікті кусаєш, що ти не Леонардо, а всього-на-всього Леопольд Реп'ях. І з малювання у тебе тілька одна п'ятірка була, коли у першому класі Бабу-Ягу малювали. Хоча для такого діла можна і столичного художника запросити. Створити відповідні умови: щоб мадонні позувати не заважали. А то весь час чіпляються до неї з чудернацькими запитаннями: «Кабачкова ікра наша чи із Зімбабве? Оте жовте на вітрині: огірки чи банани?» Ну, мадонна тут нервувати починає, декому окуляри пропонує на носа почепити, а декого з великою рогатою худобою порівнює. Але це деталі. Головне, вибирати є з кого...

Вибирали ми, звичайно, демократичним шляхом. Подумали, прикинули, зважили... хто серед родичів мера нашого Небрехайлівська найсимпатичніший. Зупинилися на кандидатурі внучки Віолетти. Але тут хтось пустив чутку, що Іван Іванович скоро зафурчить на заслужений відпочинок. А на його місце претендує Петро Петрович.

Ну, ми до Віолетти придивилися — не те!

Якась носата, цибата...

Не те — хоч ти мене тупим ножиком ріж!

Вирішили вибирати по-чесному. Пішли до Петра Петровича.

А він і каже: «Дивіться, щоб не гірша, ніж у інших була. Щоб потім раків не пекли!»

Знайшли ми дані про красуню однієї європейської країни. Талія у неї — 61 сантиметр.

Задумалися. А потім слова Петра Петровича згадали — і відразу двадцять сантиметрів накинули. Ну, і на всі інші, так би мовити, параметри теж. Щоб зразу видно було, що наша красуня!

Вибрали — як грім!

Але тут наш конкурс і провалився. Не чекали ми, що спонсори так в атаку підуть. Це ті, хто гроші на проведення конкурсу давали, а потім захотіли, щоб наша красуня їхню продукцію рекламувала.

А що рекламувати?

Місцева швейна фабрика «Шепіт моди», яка спеціалізується на випуску жіночої білизни, забажала, щоб міс-Небрехайлівськ носила тільки їхню продукцію. Наша красуня, як почула таке, зблідла й слова сказати не може.

І знаєте, є від чого збліднути.

Я на наше городнє опудало одну штукенцію з їхньої комбінації почепив, так усі горобці у сусідню область позалітали. А дикі гуси, які раніше тримали курс у теплі краї над моїм городом, тепер туди літають через Владивосток.

Не встигла наша красуня отямитися, як представники місцевої взуттєвої фабрики на сцену вискочили. Вони вирішили нашу міс взути. Директор дістав з картонної коробки босоніжки, схожі на калоші, і каже:

— Сподіваюся, у цих калошах, чи то пак, у цих босоніжках ви станете на весільний рушничок.

Наша красуня засіпалася, повітря ротом хапає.

Бо якщо у тих калошах ходити, то дівуватимеш до того часу, коли і до клубу «Кому за 60» по блату навряд чи хто запише.

Таке взуття на ніч біля порога добре ставити. Тоді й двері на замок зачиняти не треба. Ніякий злодій до вас носа не суне. Подумає, що то суперкапкани якісь стоять.

Мій сусід Петро ними рибу ще глушить.

Ну, а представники громадського харчування зовсім хотіли доконати міс-Небрехайлівськ. Директор дієтичної їдальні виніс на тарілці дві котлети. Виніс і каже:

— Будьте нашим постійним клієнтом. Зобов'язуємося безплатно харчувати вас протягом року!

Тут наша міс позеленіла, наче котлета, і свідомість втратила.

Одне слово, відмовилася наша красуня від титулу міс-Небрехайлівськ. І ми мало без Снігуроньки не залишилися.

Довелося на цю роль красуню з іншого міста запрошувати.

Вона, спасибі їй, погодилася. Бо про наміри наших спонсорів нічого не знала.

Михайло ПРУДНИК.

Страшне перо не в гусака...

«До магазину господарчих товарів надійшло в продаж алюмінієве та цинкове залізо».

(З оголошення).

«Ми з сусідкою давно живемо, як кіт із собакою. То її гіндик пирилитить через забор, то курка до мене забриде. А цей год вона ще на півсажня до мене у город залізла. Я їй мирно сказав про це, бо я за справедливість. Так вона на мене ще й собак навішала».

(Із скарги).

Надіслав В. ГАВРИЛЕЦЬ.

«Обьявление!

Прошу прийти на квартиру людину любого пола званія і проісхожденія. Спитати в дворі Стасю. Принімаю і дітей, яким не менше 16 літ, з паспортом».

Надіслав Р. КОСТЮК.

«Увага! Увага!

У гуртожитку ЧРПЗ № 1 (вул. Бєлова, 2, район зеленгоспу) відкрилась перукарня. Тут можна одержати жіночі і чоловічі послуги».

(З об'яви).

Надіслав В. САВЧЕНКО.

«Собаки навколо все загадили, кругом шум, лемент, гавкіт, і сказати їм нічого не можна, бо вони таке у відповідь скажуть, що аж вуха в'януть».

(Із скарги).

«В зв'язку з тим, що мене дуже болів кутній зуб, я взяв бутилку колінвала, щоб утолять біль, но я не росчитав дози, і він мене завалив, і я дуже прошу вас повірити мені, що більше він ніколи боліти не буде, обіцяю, що це в послідній раз».

(З пояснення).

Надіслав М. ПЕЛИПКО.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. П. НЕШТАРА («Кірпі», Баку)

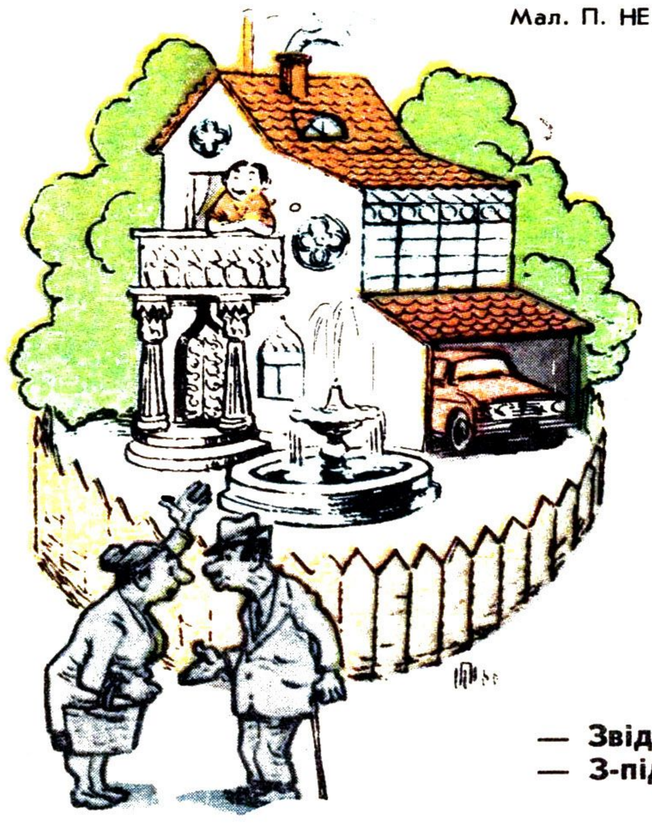

— Звідки усе це!
— З-під прилавка...

Мал. М. УНГАРОВА («Муштум», Ташкент)

— П'єте!!
— А у вас є!..

Мал. Ю. СИМАКА («Кіперуш», Кишинів)

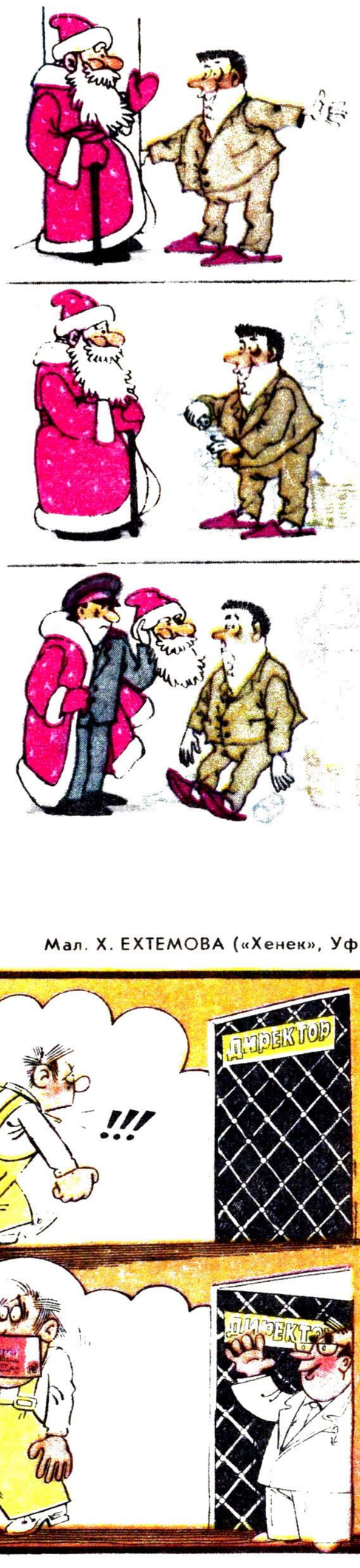

Мал. А. АЛЬОШИНА («Чаян», Казань)

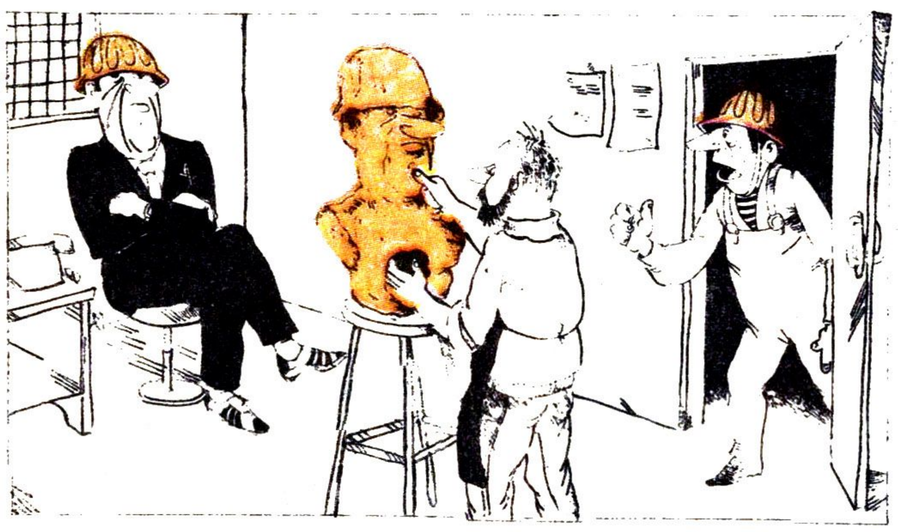

— Кінчайте позувати: там комісія вже докопалася до наших рекордних приписок!

Мал. Е. ГЕЛЬСА («Чаян», Казань)

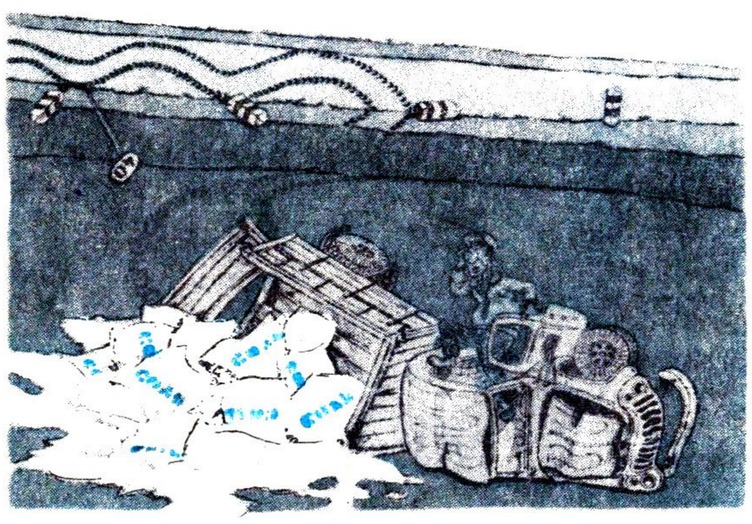

— Сіль розсипав! Це не інакше як до сварки з ДАІ.

Мал. Х. ЕХТЕМОВА («Хенек», Уфа).

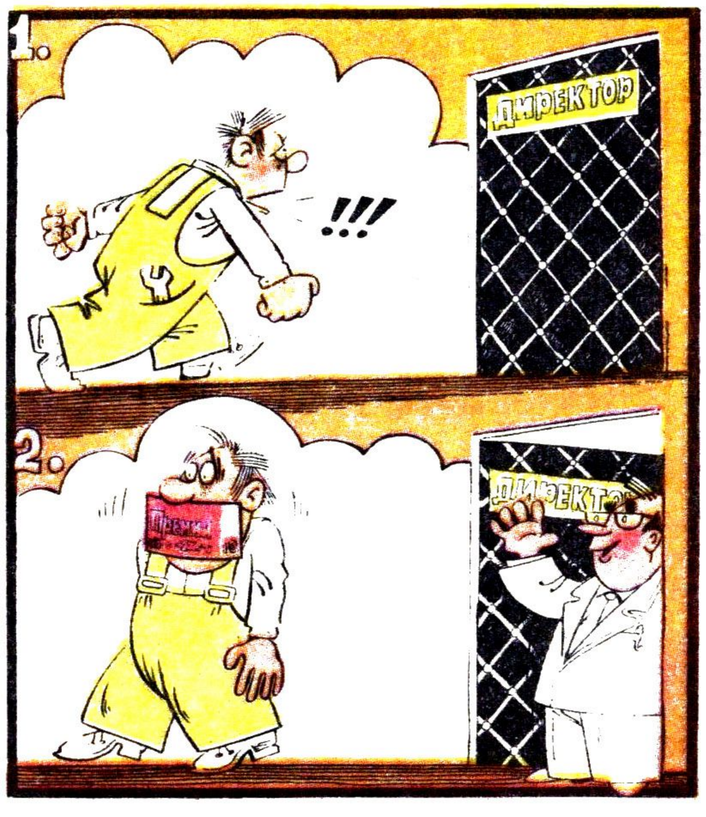

Мал. Р. ГРАБАУСКАСА («Шлуота», Вільнюс)

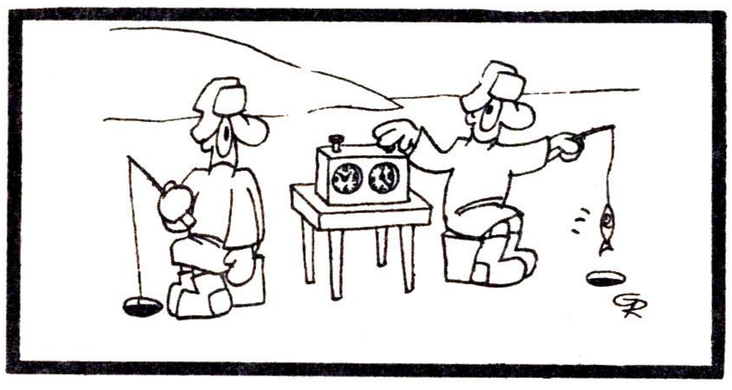

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 24 (1282)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.11.88.
Підписано до друку 09.12.88.
БФ 43317.
70×108/₁₆. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2167900 прим. Зам. 05791.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати
издательства «Радянська Україна»,
252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: К. Авілов, О. Альошичев, М. Вайсборд, В. Губін, Р. Друкман, В. Зелінський, О. Коноваленко, В. Копейченко, В. Космилін, Ю. Кособукін, О. Монастирський, В. Мохов, А. Помазков.